

Казочка про золотого півника

Ірина Жиленко

А нам до чудес не звикать.
Послухайте віршик правдивий.
Із брунечки, замість листка,
розвинувся липовий Півник.
Жартун був отой чарівник,
що скоїв таке нерозумне.
Дивився той Півничок сумно
на наш галасливий курник.
Його піднімали на сміх
усі — і листочки, і кури.
А він кукурікає не міг,
сидів на гіллячці понуро.
Так солодко усміхалась
до нього руда лисиця!
Облизувалась, зітхала:
— Зелений ще! Не годиться...—
На осінь пожовкла липка.
А Півник позолотів.
Закукурікав хрипко
і з гілки злетів...
І жив би у курнику,
дзьобав би пшоно і манку,
кричав би "кукуріку!"
мені щосвітанку.

Та якось, коли в політ
летіли над ним лелеки,—
подався і він услід,
у вирій далекий.

Я знаю: йому там добре!
Там пальми. І какаду.
А я все дивлюсь на обрій.
А я його все ще жду...